

Barn, altsaa ved Opnaaelsen af det 18de Aar. Hvis disse Betragtninger, at der skal tages væsentligt Hensyn til det Sted, hvor man har nydt sin Opdragelse, skulde have afgjørende Vægt, kunde det ligesaa godt føre til den nævnte Konsekvents som til at gaa til Fødestedet; men det er vor Betragtning, at Fødestedet er en Afgjørelse, som der taler saa Lidt for, at man kun i yderste Nødsfald bør gaa tilbage dertil. Nu vil jeg bede de ærede Herrer Medlemmer at fastholde den simple Tanke, der jo ofte er bleven gjentagen, at, naar man har den Mening og altsaa kun i yderste Nød vil gribe til Fødestedet, saa maa man ogsaa være tilbøjelig til at holde paa de kortere Aarvækker med Hensyn til Forsørgelsesstedet. De, der nødig ville gaa tilbage til Fødestedet, kunne efter min Mening ikke konsekvent vælge 10-Aars Perioden; thi denne vil føre til, at man i overmaade mange Tilfælde kommer til at gaa tilbage til Fødestedet; men de, der mindst ville gaa tilbage til Fødestedet, maa være tilbøjelige til at vælge de kortere Perioder. Med Hensyn til det hele Spørgsmaal om, hvad der i og for sig kan være Grund til at vælge, og hvad der her i Landet har været Tendents til at vælge, vil jeg kun gjøre en eneste Bemærkning overfor, hvad der er blevet bemærket af det ærede Medlem for Bornholm (Sonne) med Hensyn til de Forhandlinger, der gik forud for Plakaten af 6te Novbr. 1839, hvorved Forsørgelsestiden blev forlænget fra 3 til 5 Aar. Jeg skal bemærke, at det umulig kan være en Grund for os til nu at gaa bort fra de 5 Aar og i Stedet for vælge 10 Aar, at man dengang havde baade 10 og 15 Aar paa Bane, men at det blev forkastet i begge Stænderforsamlinger. Det forekommer derfor mig, at Maaden, hvorpaa Afstemningen maa stille sig ligeoverfor de foreliggende Forslag, maa give sig temmelig simpelt ud af det Standpunkt, hver Enkelt staar paa. Det forekommer mig i Overensstemmelse med, hvad der blev bemærket af den foregaaende Taler, at de Medlemmer, som ansæ det for uheldigt at gaa tilbage til Fødestedet, og de Medlemmer, der som Følge deraf ikke finde Grund til at gaa til nogen længere Forsørgelsesperiode end den nugældende, maa stemme for den af Udvalget foreslaaede § 0, og her skal jeg bemærke, at de jo meget godt kunne stemme for det af det ærede 6te kongevalgte Medlem stillede Forslag under Nr. 14, som kun indeholder en tydeligere Redaktion af det sidste Stykke i § 0. Det forekommer mig saaledes, at de Medlemmer, der ville dette, maa stemme paa denne Maade, og saaledes maa de stemme, uden at lade sig afholde derved ved de subtile Betragtninger, som kunne anføres imod den Maade, hvorpaa Ordene nu staa i § 0; thi de Indvendinger, der i saa Henseende ere fremkomne, forekomme mig kun at være Redaktionsbemærkninger, der selvfølgelig med Lethed ville kunne fjernes ved Sa-

gens 3die Behandling; men Hovedsagen, den store Realitet, er dette, at faae slaaet fast 5 Aars-Perioden som den, der forstaaer Forsørgelsesret. Det bliver et derved ganske forskjelligt Spørgsmaal, hvad Stjæbne man vil lade § 0 vedræres, der kan man jo selvfølgelig, naar man ikke vil gaa ind paa den, vedtage det af det 6te kongevalgte Medlem stillede Forslag under Nr. 15, saa er derved § 0 slaaet ihjel. — Med Hensyn til de øvrige Forslag tror jeg ikke, at der er Grund til at bemærke noget Videre, kun skal jeg udtale, at Udvalget i Anledning af den Maade, hvorpaa det synes, at man vil forstaa vort Ændringsforslag under Nr. 22 og den Mening, man vil indlægge deri, som ganske vist har staaet meget fjern fra vor Tanke, er bleven enig om at tage dette Ændringsforslag tilbage.

Formanden: Ændringsforslaget under Nr. 22 er altsaa taget tilbage, og hvis Ingen optager det, vil det bortfalde. (Ophold.) Det er saaledes bortfaldet.

Sonne: Jeg vil kun bemærke, at naar jeg af de Forhandlinger, der fandt Sted i de nyeste Stænder, har anført de Grunde, der dengang bleve fremsførte for den længere Tidsskrift for at vinde Forsørgelse, saa har jeg gjort det for at vise, at altsaa de samme Anser, man dengang reiste, nu ere tilstede, saaledes at altsaa den Forlængelse, der dengang skete, ikke har afhjulpet de Mangler, man da paatalte, og dette var efter min Mening en Grund til, at man nu maatte se at komme til en anden Bestemmelse for Forsørgelsesstedet.

Ordføreren: Jeg vil blot dertil bemærke den ene Ting, som jeg ikke før sit sagt, at jeg tror, at det var dert, man tog feil i 1839, at man troede, at man kunde afhjælpe de omtalte Mangler ved at trække ud og ind paa Tidens Længde.

Sonne: Det er derfor, at Mindretallet efter de 10 Aar har valgt Fødestedet.

Da ellers Ingen begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingen. Man gik derpaa til Afstemning, hvorved

1) Underændringsforslag under Nr. 12 af Udsig:

Til Udvalgets § 0.

De første 4 Linier af Paragrafen fra „den Erængende“ til: „Attenaarsalder“ udgaa, og i Stedet derfor sættes:

„Den til Fattighjælp Erængende bliver i Almindelighed at forlægge af den Kommune, i hvilken han efter opnaaet Attenaarsalder senest har haft 10 Aars uafbrudt Ophold.“